ازدواج، خوراک و تفریح در زندگی ایتالیایی‌ها

ازدواج و خانواده:

در ایتالیا این امکان وجود دارد که دغدغه‌های مربوط به ازدواج تا سال‌ها ادامه یابد زیرا افراد زمانی مایل به ازدواج هستند که تحصیلات خود را به اتمام رسانده و شغلی به‌دست آورده باشند. جشن‌ها و مراسم ازدواج به‌طور معمول پیرو سنت‌های مذهب کاتولیک هستند اما میزان جشن‌های شهری به‌ویژه در مرکز و شمال ایتالیا، درحال رشد است. درحال حاضر طلاق تنها پس از گذشت دست‌کم ۳ سال جدایی قانونی، مورد تأیید واقع می‌شود.

وفاداری و احساس عزت نسبت به خانواده از ارزش‌های مهم به‌شمار می‌آیند. والدین با خرید خانه یا پرداخت هزینه یک آپارتمان سعی در کمک به فرزندان خود دارند، حتی اگر این امر به معنی قربانی‌شدن پدر و مادر باشد. در شمال ایتالیا اغلب خانواده‌ها به‌صورت واحدهای هسته‌ای زندگی می‌کنند؛ متوسط اندازه یک خانواده در دهه‌های اخیر به‌گونه چشمگیری کاهش یافته است. در جنوب، خانواده‌ها تا اندازه‌ای بزرگ‌ترند و نسل‌های زیادی اغلب در شهر یا خانواده یکسان زندگی می‌کنند. منطقه شمالی- جنوبی نیز با آزادی بیشتری که زنان شمالی در شرایط شغلی و زندگی اجتماعی دارند، انعکاس یافته است.

خوراک:

صبحانه ایتالیایی اغلب بسیک است و شامل یک فنجان قهوه (شیر گرم برای کودکان) و بیسکویت (یا انواع کلوچه و شیرینی)، نان یا انواع رول می‌شود. پاستا که پایه ثابت رژیم غذایی ایتالیایی است، در انبوهی از اشکال راویولی یعنی بسته‌بندی‌های کوچک پرشده با گوشت، پنیر یا سبزیجات، یا به شکل fettuccine که رشته‌های پهنی هستند، سرو می‌شود. پاستا به‌همراه مقدار زیادی سس یا چاشنی بولونیایی- شامل گوجه‌فرنگی، تکه‌های بریده‌شده گوشت گاو، گوساله یا انواع جگر جوجه- با لیمو یا فارچ، مصرف می‌شود. ایتالیایی‌ها همان‌گونه که از انواع گوشت گوساله، ران، سوسیس و گوشت خشک‌شده گاو یا خوک، استفاده می‌کنند، گوشت ماهی را نیز مصرف می‌کنند. پنیر هم به میزان زیادی مورد مقبولیت عام است. سبک تهیه بیشتر از ناحیه‌ای به ناحیه دیگر متفاوت است. غذای معمول هر روزه متشکل از ۳ دور است اما هنگام میهمانی یا صرف غذا در رستوران، مرسوم، شروع با پیش‌غذاست که با یک دور پاستا، بیکسری گوشت قرمز یا ماهی و سپس دسر و پنیر، همراه می‌شود. سالاد اغلب پس از غذای اصلی سرو می‌شود.

غذای خوب نزد ایتالیایی‌ها از اهمیت بالایی برخوردار است و انواع خوراک به‌خصوص هنگامی که میهمانان درحال پذیرایی از خود هستند، عامل فراغت انگیزی به‌شمار می‌آید. خانواده‌ها اغلب تعطیلات آخر هفته ساعاتی را به تهیه ناهار اختصاص می‌دهند. ناهار به‌طور معمول خوراک اصلی بود و خانواده‌ها همواره عادت به صرف آن در کنار یکدیگر داشتند. هرچند با وجود خانواده‌هایی که زن و مرد در آنها مشغول به کار هستند، این سنت به‌خصوص در شهرهای بزرگ درحال ناپدید شدن است. کارخانه‌ها با بیش از ۲۰ کارگر مسئول کافه‌تریا هستند. ناهار معمولا ساعت ۱/۳۰ یا ۲ ظهر خورده می‌شود و عصرانه تا دیروقت، حدود ساعت ۷/۳۰ در شمال و گاهی‌اوقات تا ساعت ۱۰/۳۰ شب در سیسیل و دیگر نواحی جنوبی، مورد مصرف قرار می‌گیرد.

دیدار با خانواده یا دوستان به‌ویژه در تعطیلات و یکشنبه‌ها بخش مهمی از زندگی ایتالیایی به‌حساب می‌آید به‌دلیل شلوغی برنامه‌های زمانی در شهر، دید و بازدید در نواحی شهری از پیش تنظیم شده است. در نواحی روستایی، جایی که زندگی از تب و تاب کمتری برخوردار است، بیشتر محتمل است که افراد- به‌ویژه خویشاوندان- سرزده به میهمانی بروند. دریافت هدیه‌ای کوچک در میهمانی که برای شام برگزار می‌شود نیز امری مرسوم به‌شمار می‌آید.

اجتماعی‌شدن:

دست دادن شکل بسیار متداولی از سلام و احوالپرسی است. دوستان به‌عنوان نوعی احوالپرسی غیررسمی از لفظ (Ciao) (سلام یا خداحافظ) استفاده می‌کنند. بیشتر احترامات رسمی شامل ongiorno(خداحافظی) و Bunasera(عصر به‌خیر)، هستند. قدم‌زدن بازو به بازو برای افراد همجنس در محیط‌های عمومی رفتاری غیرمعمول به‌شمار می‌آید. عناوین شخصی بسیار مهم هستند اما استفاده از اسامی اول گسترش بسیار بیشتری یافته است.

ایتالیایی‌ها به‌مانند سایر مکان‌ها نظیر کافه‌ها، بارها و رستوران‌ها علاقه به ایجاد روابط در محیط خانگی خویش دارند. دیدار با خانواده یا دوستان به‌ویژه در تعطیلات و یکشنبه‌ها، بخش مهمی از زندگی ایتالیایی به‌حساب می‌آید. به‌دلیل شلوغی برنامه‌های زمانی در شهر، دید و بازدید در نواحی شهری از پیش تنظیم شده است. در نواحی روستایی، جایی که زندگی از تب و تاب کمتری برخوردار است، بیشتر محتمل است که افراد- به‌ویژه خویشاوندان- سرزده به میهمانی بروند. دریافت هدیه‌ای کوچک در میهمانی که برای شام برگزار می‌شود نیز امری مرسوم به‌شمار می‌آید.

تفریح:

قدم‌زدن هنگام غروب یا عصر یکشنبه در اطراف شهر، سنتی شناخته‌شده در نواحی شهری و روستایی است. یکشنبه‌ها شمار زیادی از ایتالیایی‌ها به حومه‌های شهری یا تماشای رویدادهای ورزشی می‌روند. در تابستان، جمعیت کنار ساحل گردهم می‌آیند. بازی فوتبال به‌مراتب محبوب‌ترین ورزش است. دوچرخه‌سواری، مسابقه اتومبیلرانی، اسکی و تنیس نیز ورزش‌هایی عامه‌پسند به‌شمار می‌آیند. در سال‌های اخیر، بسکتبال طرفداران ایتالیایی کثیری را به‌خود جذب کرده است.

با مفروض داشتن تاریخ رم در کشور ایتالیا و نقش متأخر این شهر به‌عنوان عامل سرعت گرفتن فرآیند نرسانس، شگفت‌آور نیست که انواع هنر از ایدرا در ورونا گرفته تا موزه‌ها و گالری‌های فلورانس در رم، برای ایفای نقشی مهم در زندگی ایتالیایی‌ها تداوم می‌یابند. شمار زیادی از ایتالیایی‌ها از رفتن به سینما لذت می‌برند، اگرچه توجه به فیلم حالا نسبت به نیمه سال‌های ۱۹۰۰، یعنی دورانی که کارگردانان فیلم همچون فدریکو- فلینی (Federico Fellini) در شروع کاری خود بودند، کمتر شده است. فیلم‌های خارجی و ایتالیایی گزینشی زیادی اکران می‌شوند. فیلم‌های خارجی معمولا به ایتالیایی دوبله می‌شوند. تلویزیون عامه‌پسند است و تعداد فزاینده‌ای از خانواده‌ها دستگاه‌های ضبط ویدیویی در اختیار دارند.

جشن‌ها و تعطیلات:

ایتالیایی‌ها سال جدید را در اول ژوئن جشن می‌گیرند، شب عید ظهور- ملاقات سه‌مجوسی با عیسای طفل- در ۶ ژوئن از تعطیلات رسمی بوده و با دیدار از Befane، ساحره کریسمس، تمایز یافته است. Befana در نگاه عامه، پیرزن مهربانی است که شانس خود را برای همراهی مجوسیان از دست داده؛ او از آن پس در جست‌وجوی عیسای کودک بوده است. در شب پنجم ژوئن او سوار بر دسته جاروی خود از دودکش‌های بخاری پایین می‌آید و انواع اسباب‌بازی و آبنبات برای بچه‌هایی که در طول سال خوب بوده‌اند و توده‌ای زغال برای آنان که زغالی ندارند، به‌جامی گذارد.

Carnevale یا کارناوال، به‌همراه نمایش‌های باشکوه و جشن‌های محلی، در بسیاری از قسمت‌های ایتالیا، طی دوره پیش از ایام روزه، جشن گرفته می‌شود. جشن‌های کارناوال در ونیز از شهرت ویژه‌ای برخوردار است و برگزارکنندگان آن از دور و نزدیک برای شرکت در مراسم روانه ونیز می‌شوند. ایتالیایی‌ها همچنین یکشنبه و دوشنبه عید پاک را مورد تقدیس قرار می‌دهند.

روز آزادی در ۲۵ آوریل، یادآور آزادسازی ایتالیا در جنگ جهانی دوم است. روز کارگر در اول می مورد گرامیداشت قرار می‌گیرد. جشن صعود حضرت مریم به آسمان (Assumption)، در ۱۵ آگوست به یاد داشته می‌شود. در این تاریخ بیشتر ایتالیایی‌ها شهرها را به مقصد ساحل دریا و دل کوهستان، ترک می‌کنند. روز احترام به تمامی مقدسین مسیحی (اول نوامبر) هنگامی که همه اولیای پرهیزکار کاتولیک مورد احترام قرار می‌گیرند، با روز استغاثه برای ارواح در دوم نوامبر، همراه می‌شود. در این روز، هنگام سپیده‌دم برای مردگان نماز بر پا می‌شود و ناقوس کلیسا به‌طنین درمی‌آید. ایتالیایی‌ها زمانی را به‌دیدار از گورستان‌ها می‌پردازند، جایی که آنها قبر عزیزانشان را با انواع گل، به‌ویژه با گل‌ها و شکوفه‌های زیبای پاییزی و شمع، مزین می‌کنند. روز لفاح پاک (۸ دسامبر) مورد تقدیس قرار می‌گیرد، کلیسای کاتولیک رم معتقد است در این روز روح مریم مقدس از گناه اصلی محفوظ داشته شد. عید کریسمس در ۲۵ دسامبر برگزار می‌شود، به علاوه این ایام تعطیل، هر شهری حامیان خاص خود را دارد که در روز ضیافت آنها جشن برپا می‌شود.

روش ایتالیایی آموزش پیش‌دبستانی

آموزش پایه دولتی معمولا تا ۱۵ سالگی است که گاهی تا ۱۶ یا ۱۸ سالگی نیز ادامه می‌یابد. اسکولامه یا تحصیلات متوسطه فراگیر که به اخذ گواهینامه دوره جهت حضور در مدارس تکمیلی متوسطه می‌انجامد. در مدارس تکمیلی متوسطه دانش‌آموزان می‌توانند به واحدهای بالاتر علمی، تکنیکی، هنری یا حرفه‌ای وارد شوند و به شرط اخذ گواهینامه می‌توانند به همه دانشگاه‌ها وارد و استخدام شوند. ۳ سال دوره آموزش حرفه‌ای منجر به کسب گواهینامه صلاحیت و استخدام می‌شود. ۵ سال دوره آموزشی منجر به اخذ گواهینامه حرفه‌ای می‌شود که برابر است با گواهینامه مدرسه‌فنی.

سیستم تحصیلی شامل موارد زیر می‌شود:

- کودکستان (غیراجباری) برای کودکان بین ۳ تا ۶ ساله.
- ابتدایی برای کودکان بین ۶ تا ۱۱ ساله.
- مدارس مقدماتی متوسطه برای کودکان بین ۱۱ تا ۱۴ ساله.
- مدارس تکمیلی متوسطه که شامل انواع متفاوت تحصیلات است. درحالت کلی شامل دانش‌آموزان ۱۵ تا ۱۹ ساله است.

اجازه ورود به تحصیلات دانشگاهی و غیردانشگاهی تکمیلی به دانش‌آموزانی که امتحانات دولتی را بگذرانند، داده می‌شود. دوره‌های آموزشی حرفه‌ای به‌صورت اختیارات کلی هستند و افرادی که سنشان بین ۱۶ تا ۲۵ سال و گاهی اوقات بالاتر است می‌توانند حضور داشته باشند. برای به‌دست آوردن اجازه ورود به دبیرستان احتیاج به گواهینامه اتمام دوره مقدماتی متوسطه است. هدف از قانون‌گذاری‌های خاص و نوآوری‌های آزمایشی، ارشاد دانش‌آموزانی است که باید درباره شغل آینده‌شان یا ادامه تحصیلات در دبیرستان تصمیم‌گیرند.

آموزش پیش‌دبستانی

از مراکز پیش‌دبستانی در ایتالیا تحت عنوان اسکولادل اینفانزیا یاد می‌شود. کودکستان که اولین شکل آموزش چهره‌دار ایتالیا است، اجباری نیست، اما در جایگاه اولین سطح تحصیلات قرار می‌گیرد. تعداد دانش‌آموزان شرکت کننده در این مدارس درحال افزایش است. اکنون درمجموع ۹۶ درصد از کودکان رده‌های سنی ۳ و ۵ سال در این کودکستان‌ها شرکت می‌کنند. در طول این دوره معلمان، باید مهارت‌های بچه‌ها را مورد خلاقیت، طرز برخورد‌های اجتماعی، استقلال و روش یادگیری بهبود بخشند.

همه کودکان رده سنی ۳ سال در شروع سال تحصیلی (اول سپتامبر) یا آنهایی که سومین روز تولدشان قبل از ۳۱ دسامبر است می‌توانند در یک کودکستان پذیرفته شوند. مطابق قانون شماره ۴۴۴ از ۱۹۶۸، کودکستان‌های دولتی از ۲ بخش، تشکیل می‌شوند که هر بخش کودکان همسن را گروه‌بندی می‌کند.

گاهی اوقات این امکان وجود دارد که بخش‌هایی با کودکان غیرهمسن در حوزه‌های کوچک، تشکیل یابد. هر بخش نباید بیش از ۲۵ دانش‌آموز داشته باشد. به استثنای بخش‌هایی که دانش‌آموزان عقب‌مانده ذهنی دارند. از اول سپتامبر سال ۲۰۰۰، به علت استقلال کلیه مراکز آموزش پیش‌دبستانی و مراکز مراقبتی کودکان در ایتالیا از بالاترین سطح قدرت سازماندهی و مدیریت آموزشی در پذیرش اهداف کلی سیستم آموزش ملی، آزادی تدریس و حق انتخاب آموزشی خانواده‌ها در تعیین برنامه مطالعات، موضوعات و تعداد ساعات برخوردار شد. برنامه آموزش کودکستان‌ها براساس ارتباط نزدیک بین اهداف آموزشی (همانندی، استقلال و رقابت) و ابعاد توسعه و سیستم‌های فرهنگی نمادین پایه‌ریزی شده است.

برنامه‌های آموزشی

از جمله مهم‌ترین برنامه‌های آموزشی که در مراکز پیش‌دبستانی ارایه می‌شود می‌توان از موارد ذیل نام برد:

- شناخت اعضای بدن و اعضای حرکتی
- تقویت گفتار و ادای صحیح کلمات
- شناخت اشیاء، زمان و طبیعت
- شناخت پیام‌ها، اشکال و وسایل
- برقراری ارتباط با دیگران

آموزش پیش‌دبستانی در معنای دقیق‌تر آماده‌کردن تحصیلی بچه‌های ۳-۵ سال است که به‌وسیله طرح به اصطلاح Materno Or Scuole per Ilnfanzia فراهم شده است.

توجه و خدمات آموزشی ویژه‌ای برای بچه‌های کوچک زیر ۳ سال وجود دارد و به‌وسیله برنامه Asili Nido فراهم شده است. برنامه The Scuole Mateme بخشی از سیستم آموزشی است که با مسئولیت وزارت آموزش و پرورش است در حالی که Asili Nido متعلق به سیستم آموزشی نیست و تحت مسئولیت وزارت کار است.

برنامه Asili Nido عمدتا توسط شهرداری‌ها حمایت مالی شده و در میزان بسیار پایینی از شرکت‌های خصوصی و غیرانتفاعی حمایت می‌کنند که البته فقط نسبت خیلی کمی از جمعیت را تحت پوشش خود قرار می‌دهند یعنی در حدود ۸ درصد در سطح ملی و به‌ویژه در ایتالیای مرکزی و شمالی، به‌اضافه موارد اندکی در ایتالیای جنوبی و جزایر آن اما طی دهه اخیر پیشرفت قابل ملاحظه‌ای در آمادگی تحصیلی افراد دیده می‌شود.

در سال ۱۹۹۲ کمتر از ۱۰۰ هزار دانش‌آموز (۷/۵ درصد از میان بچه‌های زیر ۳ سال) تحت برنامه Asili Nido بودند که در سال ۱۹۹۸، این تعداد به ۱۲۰ هزار نفر (حدود ۱۵ درصد) رسید. برنامه Asili Nido توسط دولت یا گروه‌های فردی دیگری حمایت مالی شد (مناطق و ایالت خودمختار، شهرداری‌ها) یا یکسری موسسات خصوصی، به‌ویژه موسسات مذهبی و غیرانتفاعی بخشی از هزینه این برنامه را به عهده می‌گیرند.

حضور در مدارس پیش‌دبستانی اجباری نبوده اما تقریبا حالت فراگیر گرفته و بیش از ۹۵ درصد بچه‌ها در نوعی از محیط‌های آموزشی پیش‌دبستانی حضور یافته‌اند. بچه‌های معلول هم به‌طور کامل در مدارس عمومی، با دیگر بچه‌ها تلفیق داده شده‌اند که حدود ۰/۹۸ درصد از تعداد کل دانش‌آموزان را طی سال‌های ۹۹ - ۱۹۹۸ تشکیل می‌دادند. در مورد تفاوت نسبت دانش‌آموزان دختر و پسر به هم در مقطع پیش‌دبستانی، نسبت دانش‌آموزان دختر به پسر ۴۸/۲ درصد بود در مقابل ۵۱/۸ درصد (پسران) در سال ۹۹- ۱۹۹۷ و این نسبت برمی‌گردد به عوامل جمعیتی، به‌مسائل تبعیضی و...

اخیرا بیش از ۵۰ درصد خدمات آموزشی پیش‌دبستانی توسط موسسات غیردولتی (شهرداری‌ها و به‌ویژه موسسات مذهبی) فراهم می‌شود.

و در سال ۱۹۹۹ این میزان شامل بیش از ۵۷ درصد از بچه‌هایی که در آموزش پیش‌دبستانی دولتی شرکت کرده‌اند در مقابل کمتر از ۴۳ درصد محیط‌های آموزشی غیردولتی می‌شود. هدف اصلی سیاست‌گذاران مملکت، درحال حاضر تحت پوشش قرار دادن کل جمعیت مورد نظر و نیز بهبود کیفیت آموزشی در محیط‌های آموزشی است. مدارس پیش‌دبستانی دولتی معیارها و الگوهایی را پیروی می‌کنند که توسط حکم وزارتی (۳ ژوئن ۱۹۹۱) صادر شده است که این الگوهای آموزشی چیزی مثل برنامه آموزشی دروس برای معلمان است. این طرح‌ها در حقیقت، اهداف مقطع پیش‌دبستانی را طراحی می‌کنند که این اهداف عبارت از تقویت قابلیت‌های فرد با توجه به ویژگی‌های بدنی، عقلانی و سایکودینامیک، کمک به فرد در حصول اعتماد به نفس، توسعه توانایی‌های فرد به‌ویژه توانایی‌های عقلانی، زبانی، حرکتی، ادراکی و احساسی او.

فعالیت‌های آموزشی به‌طور منظم کنترل و ارزیابی می‌شود که این کار توسط بازرسانی که در واقع در نقش مشاوران عمل می‌کنند، انجام می‌گیرد.

بیشتر مقطع‌های پیش‌دبستانی غیردولتی هم (نه به‌طور رسمی) این الگوی آموزشی را پذیرفته و به این ترتیب، کیفیت خدمات آموزشی را تضمین می‌کند. عوامل احساسی که انتظار می‌رود در بهبود کیفیت خدمات آموزشی دخیل باشند، شامل: الگوهای آموزشی ذکر شده، به‌اضافه صلاحیت معلمان و نسبت تعداد معلمان به شاگردان است. منظور از الگوهای آموزشی، یکسری از پایه‌هایی هستند که مدارس پیش‌دبستانی باید به آن برسند و آنها را به‌کار ببندند و فعالیت‌های تحصیلی بچه‌ها باید در راستای این پایه‌ها باشد.

البته این «باید»ها، صرفا برنامه آموزشی واقعی یا خلاصه دروس نیست و فهرستی از استانداردهای کسب شده را به ما نمی‌دهند، اما می‌شود چنین پذیرفت که در واقع این معیارها به منزله یک کتاب راهنمای آموزشی برای معلمان و نیز برای آن دسته از افرادی که مهم‌ترین ابعاد پیشرفت و ترقی تحصیلی بچه‌ها را توضیح داده و تعریف می‌کنند و روش‌ها و الگوهایی مناسب را برای آموزش مؤثر طراحی می‌کنند، می‌تواند موثر واقع شود.

بسیاری از مدارس غیردولتی هم، یکسری هماهنگی‌هایی را در راستای فعالیت‌های آموزشی دنبال می‌کنند که معمولا همسو و هماهنگ با مدارس دولتی بوده اما تاحدودی، از طریق مطابقت با بافت محلی و اجتماعی، غنی شده است. در این چارچوب، تجارب مهمی باید ذکر شود به‌عنوان مثال Scuole dell Infanzia از Regio Emilia و میلان و دیگر شهرداری‌ها، Area Bambini از Pistoia، مدارس پیش‌دبستانی Steiner و Montessori در بسیاری از این موارد هدف از حمایت آموزش پیش‌دبستانی، مزیت و ویژگی خاص این دوره است که اغلب در سطوح بین‌المللی هم شناخته شده است.

در مورد معلمان آموزش مقدماتی آنان تا سال ۱۹۹۸ توسط دانشکده‌های ویژه‌ای در سطح متوسطه سطح بالاتر همه‌ساله تکمیل شده بود. از سال ۱۹۹۸ سیستم آموزشی تغییر یافته که شامل آموزش علمی مدرسان در سطح آموزش پیش‌دبستانی با برنامه ویژه Laurea تا این که آنها برای پست تدریس صلاحیت لازم را کسب کنند تقریبا (۱۰۰ درصد در سال ۹۹-۶.۹۲ درصد) در سال ۱۹۹۸ در مقطع پیش‌دبستانی معلم‌ها خاتمه‌یابند که تعداد این معلمان طی این دهه از ۵۸۹، ۱۱۶ در سال ۹۵ - ۱۹۹۱ تا ۱۳۱.۳۱۲ در سال ۱۹۹۴ تا ۱۹۹۸ افزایش یافته است. این افزایش به دلیل اصلاحات اساسی است که در مدارس دولتی در مقایسه با موسسات غیردولتی انجام گرفته که نسبت بالاتری از میزان معلم به شاگرد را نشان می‌دهد. در مقایسه با مدارس پیش‌دبستانی بسیاری از کشورهای دیگر این نسبت معلم به شاگرد بسیار پایین است که میزان آن ۱۲/۱ در سال ۱۹۹۴ تا ۱۹۹۸ بود. (۱۱.۳ در مدارس دولتی، ۱۲.۵ در مدارس غیردولتی) که این نسبت پایین با هدف مدارس دولتی این طور ترفیع داده می‌شود و بسیاری از مدارس خصوصی و شهرداری با امکان فراهم کردن بهترین خدمات آموزشی به‌عنوان مثال معرفی زمان آموزشی طولانی‌تر با همکاری دو یا چند معلم، تعیین معلمان متخصص برای فعالیت‌های ویژه، افزایش ساعت آزاد، بالا بردن کیفیت تجهیزات آموزشی و اضافه کردن خدمات تکمیلی سعی در بهبود وضعیت آموزشی می‌کنند.

در یک

فردوسی در رم

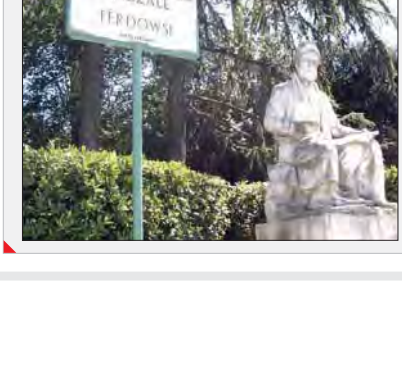

آیا می‌دانستید که در شهر رم، پایتخت ایتالیا میدانی وجود دارد به‌نام میدان فردوسی که در آن مجسمه‌ای نیز از فردوسی، شاعر حماسه‌سرای ایرانی نصب شده؟

در شهر رم پایتخت ایتالیا، میدانی به‌نام شاعر پرآوازه ایران، حکیم ابوالقاسم فردوسی نام‌گذاری شده است. میدان فردوسی در یکی از مناطق سرسبز شهر رم واقع شده که هم گردشگاه اهالی این شهر و هم محل تردد گردشگران خارجی است.

یکی از اهالی رم درحالی که به‌نظاره مجسمه شاعر حماسه‌سرای ایران ایستاده بود، گفت: ما افتخار می‌کنیم که در شهر ما، میدانی به‌نام این شاعر بزرگ پارسی‌زبان، نام‌گذاری شده است.

این مجسمه که ۱۸۵ سانتی‌متر ارتفاع دارد و از مرمر سفید ساخته شده، کار استاد صدیقی است که در ۲۰ ماه در ۱۹۵۸ به رم برده شد و طی مراسمی در یکی از میدان‌های رم نصب شد. علی‌اصغر حکمت‌شیرازی، در خاطرات روز سه‌شنبه ۱۳۳۹/۳/۳۰ خود که در رم به تحریر درآورده است، می‌نویسد: «بعد از ساعتی به‌منزل مراجعت کردیم. در سر راه در یکی از میدان‌های کوچک ویلابورگز، محل زیبایی که به‌نام «فردوسی» موسوم است، به «پیاتزا فردوسی».»*

این مجسمه در پارک ویلا بورگز (Villaborghese) پارک طبیعی بزرگی در شهر رم است که شامل ساختمان‌ها، موزه‌ها و از جمله موزه گالریا بورگزه (galleria Borghese) است. این پارک با مساحتی حدود ۸۰ هکتار، بعد از پارک ویلا دوریا پامفیلی (Villa doria pamphili) بزرگ‌ترین پارک شهر رم است. در اوایل قرن نوزدهم این پارک بازسازی و سال ۱۹۰۳ هم به پارک عمومی تبدیل شد.